

Honeydripper Blues Bar

John Sayles, 2007

El propietari d'un bar contracta un detectiu mediocre perquè assassini la seva dona i l'amant amb qui l'enganya.

Temps de Blues

Som a l'Alabama dels anys 50 enmig de la temporada de la recollida de cotó. És un cap de setmana molt important per al bar Honeydripper i per al seu amo, el pianista Tyrone "Pinetop" Puvis. Els seus creditors són per tot arreu, devent diners a molta gent. Tyrone està desesperat per trobar una solució a aquesta situació. Així vol trobar un bon reclam perquè la gent jove que treballa als camps de la contrada i els reclutes del campament proper vinguin a ofegar les seves penes i ballar la seva música, fent la competència als locals del voltant.

Després d'acomiar la Bertha Mae, la seva cantant habitual de blues, Tyrone anuncia al seu col·lega Maceo que ha contractat el famós guitarrista Guitar Sam per a una actuació especial única: el motiu de tot això és emplenar el local i salvar-se de la ruïna.

En arribar el gran dia, Tyrone es troba a l'estació de tren adonant-se que la gran estrella no ha

arribat. Així obligat a trobar una solució, arriba a un acord amb el xèrif perquè alliberi a Sonny, un nen que s'havia presentat al club després de baixar-se d'un vagó de càrrega i que presumia de la capacitat de tocar la guitarra com el mateix Guitar Sam.

Tyrone prepara el Sonny perquè es faci passar per l'autèntic Guitar Sam. L'únic que vol és que surti a l'escenari i li doni el temps suficient per sortir corrents amb la recaptació; tot i que existeix la possibilitat que neixi una altra estrella del blues.

Un retrat dels 50

En una de les millors obres de John Sayles, som testimonis de com aconseguir una intel·ligent paràbola sobre la música i la integració racial. Això en el sud dels Estats Units i en una època, els anys 50, on la segregació estava a l'ordre del dia. Plantacions de cotó, música autòctona i perdurable, religió, alcohol...tot barrejat en un retrat de l'Alabama més meridional i localista.

Aquesta és una història entranyable que barreja elements molt realistes, deixant espai per a poder-nos submergir en un lloc i en un temps de dificultats, però també ple de soul; tot i sabent que Sayles és un home blanc. És per això que alguns crítics van posar en dubte, en el seu moment, la seva capacitat per retratar el sentiment d'un col·lectiu de persones que ha sofert, durant massa temps, l'absoluta marginació en una societat que sempre els ha necessitat. Una actitud que encara ara, tot i que sembli increïble, es resisteix a desaparèixer en aquell país. Sorpren llavors que s'aconsegueixi fugir dels clixés nascuts dels estereotips racials, però en aquest magnífic guió s'ha sabut retratar personatges reals, en situacions reals, que pertanyen a l'anecdota d'aquella terra.

Aquest tipus de feina pot pecar de barroc, decantar-se massa per l'apartat musical o afliurar en el, més que previsible, desenvolupament de la història o dels

personatges, però l'austeritat i el respecte amb què ha estat rodada ens deixarà amb un bon gust de boca i, possiblement, amb ganes d'escoltar un disc de bon blues. S'ha de remarcar que en aquest film veurem la transició de l'antic al nou blues, on comença a cobrar importància un instrument poc desenvolupat en aquell moment, la guitarra elèctrica. En declaracions de l'autor, va arribar a dir que "també volia capturar el commovedor període en què el vell estil de blues va començar a desaparèixer".

John Sayles treballa en aquesta ocasió amb una factura molt propera al teatre: diàlegs llargs en decorats senzills, històries costumbristes i personatges sense complicacions en un rerefons de conflicte ben interpretats. Tot això pot resultar que l'espectador impacient de successos l'incomodi el tempo lent de moltes escenes, però descobrirem que es pot paladejar com el bon vi.

D'altra banda, també cal aclarir que no som davant d'un musical. El blues és l'excusa, però no veurem una saturació de cançons, sinó una concatenació molt ben estructurada; on cada peça musical té el seu espai sense entrar en conflicte amb la història, solapant-se subtilment convertint-se en context, encara que aquest destaca de forma evident.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: John Sayles
Productor: Maggie Renzi
Guió: John Sayles
Muntatge: John Sayles
Fotografia: Dick Pope
Vestuari: Hope Hanafin
Música: Mason Daring
Companyia distribuïdora: Golem
Distribució
Nacionalitat: Estats Units
Durada: 123 minuts

Actors

Danny Glover: Tyrone Purvis
Lisa Gay Hamilton: Delilah
Yaya DaCosta: China Doll
Charles S. Dutton: Maceo
Vondie Curtis-Hall: Slick
Gary Clark Jr.: Sonny
Mable John: Bertha Mae
Stacy Keach: Sheriff
Nagee Clay: Scratch
Absolom Adams: Lonnie
Arthur Lee Williams: Metalmouth
Sims
Ruben Santiago-hudson: Stockley
Davenia Mc Fadden.: Nadine
Daryl Edwards: Shack Thomas
Sean Patrick Thomas: Dex

Filmografia

2004
Silver City
2003
Cassa de los Babys
2002
La Tierra del sol
1999
Limbo
1997
Hombres armados
1996
Lone Star
1994
El secreto de la isla de las focas
1992
Passion Fish
1991
La ciudad de la esperanza
1988
Ocho Hombres